מסורת הש"ס

# קדשי

קדשים ששחטן בדרום מועלין בהן (א) שחטן בדרום וקיבל דמן בצפון וקיבל דמן בדרום שחט ביום וזרק בלילה בלילה וזרק ביום או ששחטן חוץ לזמנו א) וחוץ למקומו מועלין בהן כלל א"ר יהושע כל שהיה לה שעת היתר לכהנים אין מועלין בה וכל שלא היה לה שעת היתר לכהנים מועלין בה איזו היא שהיה לה שעת היתר לכהנים שלנה ושנטמאה ושיצאה ואיזו היא שלא היה לה שעת היתר לכהנים שנשחטה חוץ לזמנה חוץ למקומה ושקיבלו פסולין וזרקו את דמה: **גמ'** קתני קדשי קדשים ששחטן בדרום מועלין בהן פשיטא משום ב) דשחיטתן בדרום אפיקינון מידי מעילה איצטריך סד"א הואיל ואמר עולא א"ר יוחנן קדשים שמתו יצאו מידי מעילה דבר תורה ה"נ ג) קדשי קדשים לגבי דרום כמה דחנקינון דמי קמ"ל ד) קדשים שמתו לא חזו כלל אבל דרום נהי דאינו ראוי לקדשי קדשים ה) אבל ראוי הוא לקדשים קלים ל"ל למיתני כל הני צריכי אי תנא שחטן בדרום וקיבל דמן בצפון הכא ו) דאית בהו מעילה משום דקבלה בצפון הוא אבל שחטן בצפון וקיבל דמן בדרום ז) הואיל וקיבל ח) בדרום הוא נפיק מידי מעילה ואי תנא האי ה"א יממא זמן הקרבה הוא אבל ט) שחטה בלילה וזרק ביום לילה לאו זמן הקרבה והאי דשחט בלילה [אימא] דנפיק מידי מעילה ואי תנא שחטה בלילה ה"א הואיל וקבל דמה ביום אית בה מעילה אבל שחטן ביום וזרק דמן בלילה י) הואיל יא) ולאו זמן הקרבה הוא כמאן דחנקינון דמי ולא אית בהו מעילה קמשמע לן חוץ לזמנו וחוץ למקומו למאי חזו הואיל ומרצין לפיגולין

איבעיא

---

מקודשתן לגבי מעילה [א] שהנאה מהן שוה פרוטה מעל כיצד שחטן וכו' דלא תימא שחטן בדרום וקיבל דמן בצפון דהא הוי עיקר עבודה יב) דמקבלה ואילך מצות כהונה ומקבלה ואילך הוי בצפון אלא אפילו שחטן בצפון וקיבל דמן בדרום אף על גב (ב) יג) דקבלה דהיינו עיקר עבודה היא בדרום שלא כדין אפילו הכי מועלין בהן: וכן אם שחט ביום וזרק דמן בלילה. אע"ג דלילה לאו זמן הקרבה הוא מועלין בהן: וכן אם שחט בלילה וזרק ביום. והאי כל דכן הוא דמועלין בהן דהא זריקה דהוא עיקר עבודה היתה ביום יד] וזו ואין צריך לומר זו קתני: או ששחטן בצפון. ביום וחישב עליהן לאוכלן חוץ לזמנן דהיינו טו] פיגול ויש בו כרת: או חוץ למקומן. דהיינו פיגול ואין בו כרת אפ"ה מועלין בהן ותרוייהו פיגול דחוץ לזמנו ופיגול דחוץ למקומו מחד קרא נפקי (זבחים דף כח.) ואם האכל יאכל מבשר זבח שלמיו וגו' דאיתקש חוץ למקומו לחוץ לזמנו וקרי ליה פיגול אבל לא הוי פיגול גמור דליחייב עליה כרת: כלל טז] אמר רבי יהושע כל שהיתה לה שעה היתר לכהנים יז]. [ג] ושוב נפסלה מהם יח]: שלנה. הבשר לאחר זריקה או שנטמאת או שיצאת חוץ לקלעים לאחר זריקה דאף על גב דהשתא אינה ראויה לכהנים הואיל והיתה לה שעת הכשר קודם יט] שנפסלה: אין מועלין בה. דלא קרינא בה מקדשי ה' (ויקרא ה) הואיל וכבר היתה ראויה לכהנים: ושקבלו פסולין וזרקו את דמה. *בטמאין איירי ובקרבנות יחיד דלא הותרה בהן טומאה: ואיזו היא שהיתה לה שעת היתר לכהנים שלנה ושנטמאת. דהואיל ושחיטה וזריקה הוו כראוי דהיתה ראויה לכהנים אע"ג דשוב נפסלה בלינה או ביוצא דהשתא לית בה היתר לכהנים אין מועלין בה: ואי זו היא שלא היתה לה כו' שנשחטה חוץ לזמנה וכו'. וה"ה לכל הני דתנא ברישא שחטה בדרום או בלילה שלא היה להן שעת היתר לכהנים והיינו טעמא דנקט הני תרין דחוץ לזמנו וחוץ למקומו טפי מכל הני דתנא ברישא דמועלין בהן דהני תרי איתקוש אהדדי ומחד קרא נפקי במס' זבחים (דף כח.) מולם האכל יאכל וגו': ושקבלו פסולין [ג]. בעלי מומין וה"ה נמי (ג) כ] דתני ברישא להא: **גמ':** כא] ס"ד אמינא הואיל ואמר עולא. לקמן בפרק ולד חטאת (דף יב.) קדשים שמתו יצאו מידי מעילה דבר תורה אבל מדרבנן אית בהו מעילה כדאיתא לקמן: כמאן דחנקינן דמו. וליהוו כקדשים שמתו דיצאו מידי מעילה דלא חזו לא לגבוה ולא להדיוט דאין פודין את הקדשים להאכילן לכלבים קמ"ל דלא: קדשים שמתו וכו'. אבל ראוי הוא לקדשים קלים כדתנן באיזהו מקומן (זבחים דף נה.) קדשים קלים שחיטתן בכ"מ בעזרה: למה לי למיתני כל הני. דתני במתניתין דמועלין בהן ליתני חדא מינייהו ולא צריך דלא נעשית כמצותו מועלין בו וממילא ידענא דה"ה לכל הני: דקבלה בדרום כב] הוא. דהוא עיקר עבודה: משום דיממא זמן הקרבה הוא. ה"נ אבל שחט בלילה וזרק ביום (ד) ובלילה לאו זמן הקרבה הוא והאי דשחט בלילה אימא וכו': ואי תנא שחטה בלילה וכו'. אבל שחט ביום וזרק בלילה וה"ה אם שחט בלילה וזרק בלילה [ד] דזריקה דעיקר עבודה היא הויא בלילה: אימא כמאן דחנקינן דמי קא משמע לן. דמועלין דלילה לאו מחוסר זמן הוא והאי בצל הש"ס דייק ממתניתין ולא ס"ל דזו ואצ"ל זו קתני (ה): חוץ לזמנו וחוץ למקומו למאי חזו. כלומר כל הני דתני במתניתין בדין הוא דמועלין בהן דהאי דשחטן בדרום ראוי לקדשים קלים כדאמרינן לעיל ושחט בלילה (ו) נמי או זרק בלילה דין הוא דמועלין בהן דלילה לאו מחוסר זמן הוא אלא שחט על מנת להקטיר

חוץ

---

שיהא בהן שעת היתר לכהנים דהיינו לאחר זריקה דעד שעת זריקה מיקרו קדשי ה' כג] ובלא מורים אף לאחר זריקה אבל בקדשים קלים אין בהן מעילה עד לאחר זריקה שאז אברר חלק גבוה ואז יש מעילה באימוריהן: **ששחטן** בדרום. ודיק ליפתח בצפון כדאי' בפ' איזהו מקומן (זבחים דף מז.) מועלין בהן בגמרא מפרש אמאי כד] רבותא ואם תאמר האי ששחטן בדרום היכי דמי אי דקבל בצפון הא למה לי תנינא בסמוך בסיפא ואי דקבל בדרום אם כן ברישא הוי ליה למיתני ששחטו בדרום וקבל בצפון כה] וכן שחטו בצפון וקבל בדרום דלא הוי רבותא כל כך כמו ששחטו בדרום וקבל בדרום דסדר משנתינו כך הוא שנוה אותו שיש בו חידוש יותר בסיפא כדעביד בגמ' לריבותא ולפי זה שנוה חידוש זה ברישא א"כ תני זו ואין צריך לומר זו והדר תני לא זו אף זו ואין זו שיטת תנאים [ה] כו] דכולל ברישא שינוי מקום דדרום והדר מפרש כיצד קתני כלומר כיצד הוי שינוי מקום דדרום שאמרו כגון ששחטן בדרום וקבל כז] בצפון כו' אבל שחטן בדרום וקבל בדרום בהא לא מיירי מתני' ונראה לפום ריהטא דבכי ה"נ לית בהו מעילה כח] מדלא מפרש להו במתניתין ויש טעם בדבר משום דשינה בהו כ"כ כט] מיהו נראה למהר"ר פרץ שי' דאין זו סברא דהא בגמ' מפרש טעמא דמתניתין דמועלין בהן אע"ג דשינה ועשה בפסול משום ל] דהוא ראוי לקדשים קלים וא"כ מה לי חד פסול מה לי תרי פסולי לכן נ"ל דהוא הדין בשחט וקבל בדרום דמועלין והא דלא תני במתניתין אע"ג לא] דהוא רבותא טפי כך דרך משנה ולפי שנוה כל אחד בפני עצמו לא חש לשנות ביחד כדאשכחן בפ' הבא על יבמתו (יבמות דף נג:) דקתני הבא על יבמתו בין בשוגג בין במזיד כו' ובגמרא תני אפילו שניהם לב] ובמשנה שיירה אע"ג דהוי רבותא טפי משום דמסתמא כיון לג] דשמעת הוא לריעותא ה"ה בתרתי: **שחטן** בדרום וקבל דמן בצפון שחטן בצפון וקבל דמן בדרום. בגמ' מפרש [לד] דתנן קבל בדרום לרבותא דאע"ג דשינה בקבלה דעיקר עבודה היא מ"מ מועלין [ו] שחט ביום וזרק בלילה שחט בלילה וזרק ביום כך הגירסא ברוב הספרים ונראה לר"י שהוא שיבוש לה] דאית ליה למיתני אותו שהוא חידוש יותר בסיפא כמו גבי דרום אלא גרסינן איפכא שחט בלילה וזרק ביום שחט ביום וזרק בלילה דזריקה עיקר עבודה והוא חידוש יותר כששינה בזריקה דליכא מעילה לו] ולהכי שביק קבלה גבי לילה ונקט זריקה משום דלאו אפשר לאשכחן לז] שתהא שחיטה ממש בסוף הלילה והקבלה מיד ביום דקבלה ושחיטה הסמוכות זו לזו לח]: **כל** שהיה לה שעת היתר לכהנים. [ז] שנעשית בזריקה אין מועלין דלא קרינא בהו קדשי ה': **פשיטא** משום דשחטן בדרום אפקינן מידי מעילה. וא"ת ליפני דהא קמ"ל דזריקה לא מהניא בהו לאפוקי מידי מעילה וי"ל דהא פשיטא הוא כיון שהזריקה בפסול דלא מהניא ולא מידי לט] ועוד י"ל דלפי מה שפירש מורי ניחא שפיר ולקמיה אפרש בעזרת השם: **קדשים** שמתו יצאו מידי מעילה כו'. דכיון שהולכין לאיבוד לא איקרו קדשי ה': **חוץ** לזמנו וחוץ למקומו למאי חזו. כלומר הוה ליה למימר דהוי כמאן דחנקינהו דלא חזו למידי וקשה דמאי פריך [ח] השתא [מ] [כל הני דתני במתניתין] כיון דאיכא מ"ד אם עלו לא ירדו לא אמרינן כמאן דחנקינן כל שכן מ] דניחא טפי

חוץ

---

מעילה הלכה ח:

ב ד מיי' פי"ח מהלכות פסה"מ הלכה טו:

◆

## שיטה מקובצת

א] לזמנו או חוץ אות ו' נמחק: ב] משום דשחטינן בדרום אות ת' נמחק: ג] קדשי קדשים לגבי דרום כמאן דחנקינן דמי וסד"א דלית (להו) [בהו] מעילה קמ"ל דמועלין בהן וכ"ת מאי שנא מקדשים שמתו לא דמי דקדשים שמתו אינו ראוי כלל אבל שחטן בדרום נהי דאינו ראוי לקדשי קדשים לקדשים קלים מיהא ראוי. וא"ת ס"ם בקדשי קדשים מיהא איירינן ולא שייך בהם דרום כלל הכי בשביל שהוא ראוי לקדשים קלים יהיו מועלין מן התורה ואומר מהר"ם דאת"נ דכיון שראוי לקדשים קלים א"כ יש לנו הכשר ומקרי פסולו בקדש כדמשמע בזבחים פרק חטאת העוף דכל שפסולו בקדש אם עלה לא ירד וכיון דאשכחנא דאף בקדשי קדשים אם עלה לא ירד א"כ קדשי ה' קרינא בהו ואית [בהו] מעילה. תוס' רבינו פרץ: ד] קדשים ס"א דקדשים: ה] אבל ראוי לקדשים קלים. תימה וכי משום כך יהיו מועלין בהן מן התורה ס"ם דרום אינו ראוי (לקדשים) [לקדשי קדשים] ואומר מורי הר"ם דכיון דראוי לקדשים קלים א"כ יש לו הכשר במקום אחר ואיקרי פסולו בקודש כדמשמע בפרק חטאת העוף דכל שפסולו בקודש אם עלה לא ירד וכיון דאשכחן אף בקדשי קדשים אם עלה לא ירד א"כ קדשי ה' קרינא בית (ואין) [ואית] בהו מעילה. תוס': ו] הכא הוא דאית בהו מעילה משום דקבלה בצפון הואי אבל: ז] הואיל וקבל דמן בדרום אימא דנפיק מידי מעילה דקבלה מקרי טפי עבודה משחיטה. תוס' מהר"פ בגליון: ח] וקבלה בדרום הוה נפיק מידי מעילה ואי תנא הני הוה אמינא: ט] שחטה בלילה וזרק ביום דלילה לאו זמן הקרבה הוא איכא לית בהו מעילה ואי תנא שחט בלילה וזרק ביום הו"א משום דזריקה ביום הואי אבל שחט ביום וזרק בלילה הואיל וזריקה בלילה הואי כמאן דחנקינן דמי. גירסת ס"י וכך גרים רש"י: י] עי' בהשמטות בסוף המס': יא] הואיל. עי' תוס' מנחות (דף עט ע"א): יב] עבודה בצפון דמקבלה: יג] אע"ג דמקבלה ואילך דהיינו: יד] ביום אלא זו ואצ"ל זו: טו] דהיינו נמי פיגול: טז] כלל. גליון בדף ד' ע"ב רש"י מפרש משנה זו בגוונא אחרת. (ואא"ה כוונתו של ד"ה שקבלו פסולים שפי' בעלי מומין עכ"ה): יז] לכהנים אע"ג דשוב אות ו' נמחק: יח] מהם אין ראשאין לאוכלו אפ"ה אין מועלין וכל שלא היה כו' ואיזו הוא מי שהיה לה שעת היתר שלנה: יט] הבשר קודם שלנה הס"ד: כ] נמי דהוה מצי למתני ברישא ה"בת דתני נמחק: כא] גמ' משום דשחטן בדרום אפקינן מידי מעילה בתמיה שהרי במקום קדש שחוט לה לענין קדשים קלים הס"ד ומה"ד פ"ד: כב] בדרום הוא דהוא עיקר עבודה: סה"ד ה"נ משום כו' הוא אבל שחט בלילה וזרק ביום דלילה לאו: כג] ה' ובאימוריהן אף: כד] מאי קמ"ל וא"ת: כה] בצפון ואח"כ שחטן בדרום וקבל דמן בדרום דהוי ליה לא זו אף זו דסדר המשנה כך הוא אבל השתא ששנה וקבל דמן בדרום והדר וקבל בצפון א"כ הדר זו ואין צ"ל זו ולא הוי שיטת המשנה. תוס' מהר"פ: כו] תנאים וי"ל דכולל: כז] וקבל דמן בצפון בצפון וקבל דמן בדרום אבל תיבת כו' נמחק: כח] מעילה והוי כמו דחנקינהו מדלא: כט] כל כך שחטה וקבלה ומיהו נראה: ל] משום דהוי ראוי: לא] אע"ג דהוי רבותא טפי כך דרך המשנה: לב] שניהם שוגגין ובמשנה שיירה גליון כתוב בגליון הרא"ש כתב הר"ש הטעם שלא הביא במתניתין שחט בדרום וקבל דמן בדרום ואמר תירוץ קושית התוס' שהוא דלא תני ואין צריך לומר דהוא דלא תני דרך המשנה בכך דלק"ם נראה דלפי זה הכלל דקאמר ר' יהושע במתניתין דכל שיש לו שעת היתר לכהנים אין מועלין בו וכל שאין לו היתר מועלין בו לפי זה ניחא הכל וה"ק לא זו ששחט בדרום וקבל דמן בדרום דפשיטא דמועלין בו דיש בהן פסול גדול ואין בהן קצת היתר לכהנים אלא אפילו קבל בצפון דיש בהן קצת היתר יותר אפ"ה לא נפקי מנו מעילה ולא זו שחטן בדרום דלית בהו היתר לכהנים אלא אפילו שחט בצפון וקבל דמן בדרום דעיקר פסול צפון גבי שחיטה כתיב כדכתיב ושחט אותו על ירך המזבח צפונה וא"כ צריך כשרות בצפון גבי שחיטה יותר מקבלה והכי איתא בה"ג פ' שני דזבחים תלה הכתוב ושחיטה פסול דבעיא ירך המזבח צפונה וסד"א דהוי שעת היתר ונפקי מידי מעילה להכי תני מועלין בה. בגליון מתוס' מהר"פ: לג] כיון דשמעינן בחדא: לד] שיבוש דהא אית ליה. גליון ולפי מה שפי' אין צריך להגיה ופי' המתניתין כמו שפי' לא זו זרק בלילה דפשיטא דמועלין דהא אין בה שעת היתר לכהנים הואיל והזריקה היתה בלילה אלא אפילו זרק ביום סד"א דהוי שפיר שעת היתר תפיק מידי מעילה לכך קמ"ל דמועלין. ע"כ מצאתי בגליון מתוס' מהר"פ: לה] מעילה ויש לו ליישב גירסא ראשונה וי"ל כך לא מבעיא זרק בלילה דליכא פסול כי אם בזריקה פשיטא דמועלין אלא אפילו שחט בלילה [וזרק ביום] נמי דאיכא פסול בשחיטה בלילה ופסול ההלנה דדם אפ"ה מועלין ולהכי שבק קבלה כו'. חסר בתוס': לו] לאשכח דזריקה היא ע"כ קרנות מזבח ועד דזריק שייך גבי האי הילוך [אבל] ממש סמוך לשחיטה קבלת הדם לזריקה: לז] לאו. גליון וברישא גבי פסול דרום נקט שחיטה וקבלה דהיינו סדר העבודה וזהו יכול להיות לשחוט בדרום ולקבל בצפון או להפך. תוס' הרא"ש וכן בתוס': לח] מידי. גליון ול"נ דהוא אינו משום כל כך דהוא איכא דפליגי לקמן עליה דרב גידל וסברי דזריקת פיגול (לא) מפקא מידי מעילה אלא י"ל דבודאי בהכי מיירי מתניתין דזרק הדם אפ"ה מועלין דאל"כ למה לי שינה בלא שינה נמי איכא מעילה קודם זריקה: לט] השתא בדרום דאיכא כל הני: מ] תיבות דניחא טפי נמחק:

---

בדרום. אע"ג שדינן לישחט בצפון לא יצאו מקדושתן ומועלין בהן מי שנהנה מהן בשוה פרוטה ולא תימא כי שחטן בדרום וקבל דמו בצפון דהא עיקר עבודה בצפון הוי דמקבלה ואילך מצות כהונה ומקבלה ואילך הוה צפון אלא אפילו שוחטן בצפון וקיבל דמן בדרום אע"ג דעיקר עבודה הויא בדרום שלא כדינן אפילו הכי מועלין בהן: (ובין) [וכן] אם שוחטן ביום בצפון וזרק דמן בלילה. אף על גב דלילה לאו זמן הקרבה מועלין בהן: וכן שוחטן בלילה וזרק ביום. והאי כל דכן הוא דמועלין דהא זרק ביום דהיינו עיקר עבודה. אלא זו ואין צ"ל זו קתני: או ששחטן בצפון וחישב עליהן לאוכלן חוץ לזמנן. דהיינו פיגול דיש בו כרת: או חוץ למקומן. דהיינו נמי פיגול אלא פסול הוא ואין בו כרת אפילו הכי מועלין בהו ותרוייהו פיגול דחוץ לזמנו ופיגול דחוץ למקומו מחד קרא נפקי ואם האכל יאכל מבשר זבח שלמיו ביום השלישי לא ירצה וגו': כלל אמר ר' יהושע כל שהיה לו שעת היתר לכהנים. אע"פ דשוב נפסלה שאין ראשאין לאוכלו אין מועלין בו: וכל שלא היה כו': ואיזו היא שהיה לה שעת היתר שלנה. לאחר זריקה או שנטמאה או שיצאת חוץ לעזרה לאחר זריקה אע"ג דאינה ראויה לכהנים כיון דהוה ליה שעה אחת היתר קודם שלנה אין מועלין בה דלאו קדשי ה' קרינא ביה דהא איתזו לכהנים: ואיזו היא שלא היה שעת היתר. שנשחט כו' ושקבלו פסולין וזרקו את דמן בטמאין מיירי ובקרבנות יחיד דלא הותר בו טומאה: סד"א הואיל ואמר עולא אמר ר' יוחנן קדשים שמתו יצאו מידי מעילה. לקמן בפרק ולד חטאת: כמאן דחנקינן דמי וליהוי כקדשים שמתו שיצאו מידי מעילה דלא חזו לא לגבוה ולא להדיוט דאין פודין קדשים לכלבים קמ"ל דלא: קדשים שמתו כו' אבל ראוי הוא לקדשים קלים. כדתנן באיזהו מקומן קדשים קלים שחיטתן בכל מקום בעזרה: אבל שחטן ביום וזרק בלילה וה"ה שחט בלילה וזרק ביום. דמקצת עבודה בליליא אימא כמאן דחנקינן דמי קמ"ל דמועלין דלילה לאו מחוסר זמן הוא ובדין הוא דלא איצטריך למיתנא אלא שחט ביום וזרק בלילה ולא איצטריך למיתני הא דזרק ביום דהוא פשיטא דעיקר עבודת עביד ביום אלא זו ואין צ"ל זו קתני: ואיכא דמספי האי ואי תנא שחט בלילה וזרק ביום כו'. משום דדיקי מתני': שחטו חוץ לזמנן וחוץ למקומן. למאי חזו והאמר הוי פיגול ולא חזו לא אמורין לגבוה ולא בשר לכהנים ואמאי מועלין בה: הואיל ומרצין לפיגול כלומר כיון דהא שחיטה פיגול חשיבה כל כך שצריכת מרצין דלעולם לא נקבע פיגול לחייב כרת עד שיקרבו כל מתירין היינו מרצין כדאמרינן במסכת זבחים ואם האכל יאכל מבשר וגו' לא ירצה כהרצאת כשר דכתיב ונרצה לו לכפר כך הרצאת פיגול מה הרצאת כשר לא הורצה עד שיקרבו כל מתירין לשמו כך הרצאת פיגול לא נחשב פיגול לענין כרת עד שיקרבו כל מתירין לשום מחשבת פיגול. הילכך כיון דהא שחיטה צריכה מרצין אכתי לא יצאת

---

**הגהות הב"ח** (א) במשנה מועלין בהן כיצד שחטן: (ב) רש"י ד"ה קדשי וכו' אע"ג דמקבלה ואילך הייט עיקר עבודה והוי בדרום שלא: (ג) ד"ה ושקבלו וכו' וה"ה נמי סנך דהני ברישא הס"ד ותיבת להא נמחק: (ד) ד"ה משום וכו' דבלילה לאו זמן הקרבה הוא והאי דשחט: (ה) ד"ה אימא וכו' והאי"ל זו קתני. כ"כ לכך היה גורס במתניתין רק בבא א' שחט ביום וזרק בלילה וק"ל: (ו) ד"ה הוץ וכו' והכא בלילה או ארק בלילה נמי דין הוא:

[illegible]